

РЕШЕНИЕ

№ 8172

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **11647** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/:

Образувано е по жалба на С. Е. Д., ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т. 4 от Закона за движение по пътищата № 24-4332-005730/30.08.2024 г. на началник група към СДВР, ОПП - СДВР, с която е постановено отнемане и изземване на свидетелство за управление на МПС на водач на МПС, на който са му отнети всички контролни точки и не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДВП.

С жалбата се иска отмяна на заповедта. Жалбоподателят твърди, че не е бил уведомен за отнетите контролни точки, както и, че към момента на издаване на процесната ПАМ е имал 7 точки. Излага подробни съображения за незаконосъобразност на обжалваната заповед, като счита същата за неправилна.

В съдебно заседание се явява лично и чрез адв. П., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – началник група към СДВР, ОПП - СДВР, редовно призован, не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Извършена е справка за отнетите контролни точки на водача С. Е. Д., притежаващ СУМПС №[ЕИК], категория В АМ, издадено на 17.12.2021 г. /л.15 и сл./

Установено е, че на основание чл. 4 от Наредба № I-139/2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС и нарушенията, за които се отнемат, на водача са отнети 42 контролни точки със следните влезли в сила наказателни постановления:

1. НП № 22-4332-011211/21.06.2022 г., връчено и влязло в сила на 26.07.2022 г. с отнети 6 контролни точки;
2. НП № 22-4332-016030/25.08.2022 г., връчено и влязло в сила на 22.09.2022 г. с отнети 6 контролни точки;
3. НП № 23-4332-024454/13.10.2023 г., връчено и влязло в сила на 18.11.2023 г. с отнети 10 контролни точки;
4. НП № 23-4332-026395/01.11.2023 г., връчено и влязло в сила на 08.03.2024 г. с отнети 10 контролни точки.
5. НП № 24-4332-003425/20.02.2024 г., връчено и влязло в сила на 08.03.2024 г. с отнети 10 контролни точки.

Констатирано е, че Д. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне СУМПС, тъй като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Издадена е ЗППАМ по чл. 171, ал. 4 от ЗДвП № 24-4332-005730/30.08.2024 г. от началник група към СДВ, ОПП - СДВР, с която на лицето е наложена ПАМ изземване на СУМПС поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

По делото са налице доказателства за надлежно връчване на ЗППАМ на наказаното лице, поради което съдът приема, че жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима

Разгледана то същество жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган – началник група „Пътна полиция” – СДВР, на който са делегирани правомощия за това. Издадена е в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в разпоредбата съществени реквизити.

Съгласно правилото на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водачът губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Неизпълнението на това задължение дава право на административния орган да наложи ПАМ по реда на чл. 171, ал. 1, т. 4 ЗДвП и из земе свидетелството за правоуправление.

Актът е мотивиран с отнемането на контролни точки по пет конкретно цитирани наказателни постановления, издадени в периода 21.06.2022 г. – 20.02.2024 г. на които са посочени датите на влизане в сила и брой на отнети контролни точки на водача.

Съгласно чл. 4 от Наредба № I - 139 от 16.09.2002г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС и нарушенията, за които се отнемат /в сила от 04.10.2002 г., отм. с § 3 от ПЗР на Наредба № Из - 1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат - ДВ, бр. 4/ 15.01.2008г., в сила от 15.02.2008 г./, но в сила за спорното правоотношение, отнемането на

контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Следователно отнемането на съответния брой точки настъпва по силата на закона (чл. 157 от ЗДвП), а частта от наказателното постановление, с която е направено отбелязване на конкретния брой отнети точки, има характер на констативен административен акт. Аргумент в подкрепа на това тълкуване е текстът на чл. 5, ал. 1 от тази наредба, съгласно който броят на отнетите, възстановените и оставащите контролни точки за всеки водач на моторно превозно средство се водят на отчет от службата за отчет на водачите на моторни превозни средства при областните дирекции "Полиция".

С разпоредбата чл. 5 от цитираната по-горе Наредба № I-139 министърът на вътрешните работи е възложил на службите за отчет на водачите на МПС в структурите на МВР да водят на отчет и броя на отнетите, възстановените и оставащите контролни точки според отбелязванията в наказателните постановления за броя на отнетите точки за съответното нарушение. Щом като отчетът на отнетите контролни точки се води въз основа на отбелязванията в наказателните постановления, изводът е, че наказателното постановление в частта му, с която е отбелязан броят на отнетите точки, има удостоверителна функция, като удостоверява, че поради извършеното нарушение на правилата за движение, за което е наложено административно наказание, от наличните контролни точки на водача по силата на закона се отнемат отбелязаният брой такива. Видно от приетите по делото НП, контролните служби при издаване на наказателно постановление са отбелязали в тях броя на отнетите контролни точки съобразно чл.5, ал. 2 от Наредба № I-139/16.09.2002 г.

Видно от представената справка и наличните 5 броя НП, които са влезли в сила, отнетите с тях контролни точки за извършени нарушения, сумарно са 42 на брой. Въпреки, че в НП № 24-4332-003425/20.02.2024 г. е посочено, че на водача остават 17 контролни точки, възражението на жалбоподателя в тази посока е неоснователно, като настоящия съдебен състав приема, че е налице техническа грешка и к.т. са неправилно посочени от органа.

Въпреки това, следва да се отбележи, че съгласно чл. 2, ал. 1 от тази наредба първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39. Видно от сбора на отнетите контролни точки по посочените в оспорената заповед НП те са 42, или повече от максималния размер контролни точки за водача, което е достатъчно за налагането на ПАМ по чл.171, т. 4 вр. чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Изложеното обуславя извод, че административният орган е спазил законовата предпоставка да иземе свидетелството за правоуправление за това, че оспорващият не е изпълнил задължението си по чл. 157 ал. 4 от ЗДвП, а именно в качеството си на водач, комуто са отнети всички контролни точки и поради това загубил придобитата правоспособност, да върне свидетелството за правоуправление в съответната служба на МВР.

Отнетите с визираните в заповедта наказателни постановления контролни точки са в размерите, определени за съответните видове нарушения, поради което правилно административният орган е преценил, че са отнети всички контролни точки.

Жалбоподателят не твърди да е оспорвал намиращите се в административната преписка наказателни постановления, нито представя доказателства в тази насока, още по - малко доказателства те да са отменени по съответния ред. В негова тежест е

да докаже съществуването на фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. След като няма данни, че тези постановления са отменени по съответния процесуален ред (което е в доказателствена тежест на жалбоподателя с оглед чл. 154, ал. 1 от ГПК вр. чл. 144 от АПК), то следва да се приеме, че същите са влезли в сила, както е посочено в обжалваната заповед.

Отнемането на контролни точки не фигурира нито сред принудителните административни мерки, нито сред наказанията по ЗДвП, което потвърждава извода за различната им правна същност. От тук се налага заключението, че отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно - статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила наказателно постановление (чл. 4 от Наредба № I-139), а единствена възможност за евентуалното им възстановяване е неговото успешно обжалване и отмяна на наложеното наказание (чл. 6 от Наредба № I-139). Предвид разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от Наредбата, при отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му се предопределя от факта на налагане на наказание за извършеното нарушение. Следователно административният орган не действа самостоятелно в процедурата по отнемане на контролни точки и тези действия зависят от наличието на влязло в сила наказателно постановление и наложено с него наказание.

Принудителната мярка има превантивен и преустановителен характер – предвидена е в закона, за да се предотврати довършването на едно нарушение или настъпването на неговите вредни последици или извършването на ново нарушение. При тези данни съдът приема, че са налице материалноправните предпоставки, визирани в нормата на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, във връзка с чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, следователно, не е допуснато нарушение на материалния закон при издаване на заповедта.

При този изход на спора и предвид своевременно направеното искане от страна на ответника за присъждане на разноски, такива следва да му бъдат присъдени в размер на 100 /сто/лева за юрисконсултско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ и предвид, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 66-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Е. Д., ЕГН: [ЕГН] срещу ЗППАМ по чл. 171, ал. 4 от ЗДвП № 24-4332-005730/30.08.2024 г., издадена от началник група към СДВР, ОПП - СДВР, с която на лицето е наложена ПАМ изземване на СУМПС поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА С. Е. Д., ЕГН: [ЕГН] да заплати на ОДМВР - С. сумата от 100/сто/ лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

